

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

Αβδηρίταις, Φασί, ¹⁾ Λυσιμάχου ἤδη βασι-
 λεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλῶς ²⁾ Φί-
 λων, τοῖστο. ³⁾ πυρέττειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα
 πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθύς ἐρρω-
 μένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ. περὶ δὲ τὴν ἐβ-
 δόμην τοῖς μὲν ⁴⁾ αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς
 δὲ ⁵⁾ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος ⁶⁾ πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε
 τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιῖση τὰς
 γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγωδίαν παρθε-
 κινουῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα
 ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν

1) Λυσιμ.] „Lyfimacho post Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec vrbs.“ Solanus.

2) Φίλων] Ex Solani sententia idem, cui Lucianus Symposium inscripsit.

3) πυρέττειν μὲν] Ita dedit Reitz. ex A. P. W. L. loco πυρεταίνειν, quod in edd. et in Scytha c. 2.

4) αἷμα — ῥυέν] Hippocr. Aph. IV, 60. ὀκόσοισι ἂν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωθῆ. αἷμα ἐκ ῥινῶν ῥυέν, ἢ κοιλία ἐκταραχθεῖσα, λύει τὸ νόσημα. Sed. VIII, 4. ὀκόσοισι ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τεταρταίοισι ἐοῦσιν, αἷμα ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυῆ, πανηρόν.

5) ἰδρῶς ἐπιγ.] Hippocr. Aph. IV, 65. Πυρέσσοντι ἰδρῶς ἐπιγενόμενος, μὴ ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ, κακόν.

6) πολὺς καὶ οὗτος] Graevius sine caua idonea conjecit πολὺς, καὶ οὕτως — immo: qui et ipse erat immodicus; et is quidem etiam immodicus. cf. Reitz.